

Ευχαριστίες

Ένα τεράστιο «ευχαριστώ» οφείλουμε στην Περιφέρεια Κρήτης, το Περιφερειακό Ταμείο Ανάπτυξης Κρήτης και τον Δήμο Ηρακλείου για την υποστήριξη. Από καρδιάς ευχαριστίες εκφράζουμε, επίσης, στον κ. Γιώργο Σκανταλάκη, για τον φωτισμό και τη ρύθμιση του ήχου και στους υπαλλήλους του Δήμου για τις συνεννοήσεις και το άνοιγμα του θεάτρου για τις τελευταίες πρόβες μας στον χώρο. Το πιο μεγάλο ευχαριστώ, όμως, το απευθύνουμε σε εσάς που βρίσκεστε εδώ απόψε και που τιμάτε και επιβραβεύετε με την παρουσία σας, αλλά και τη θετική σας ενέργεια, την επίμονη προσπάθεια και την κατάθεση ψυχής μας!

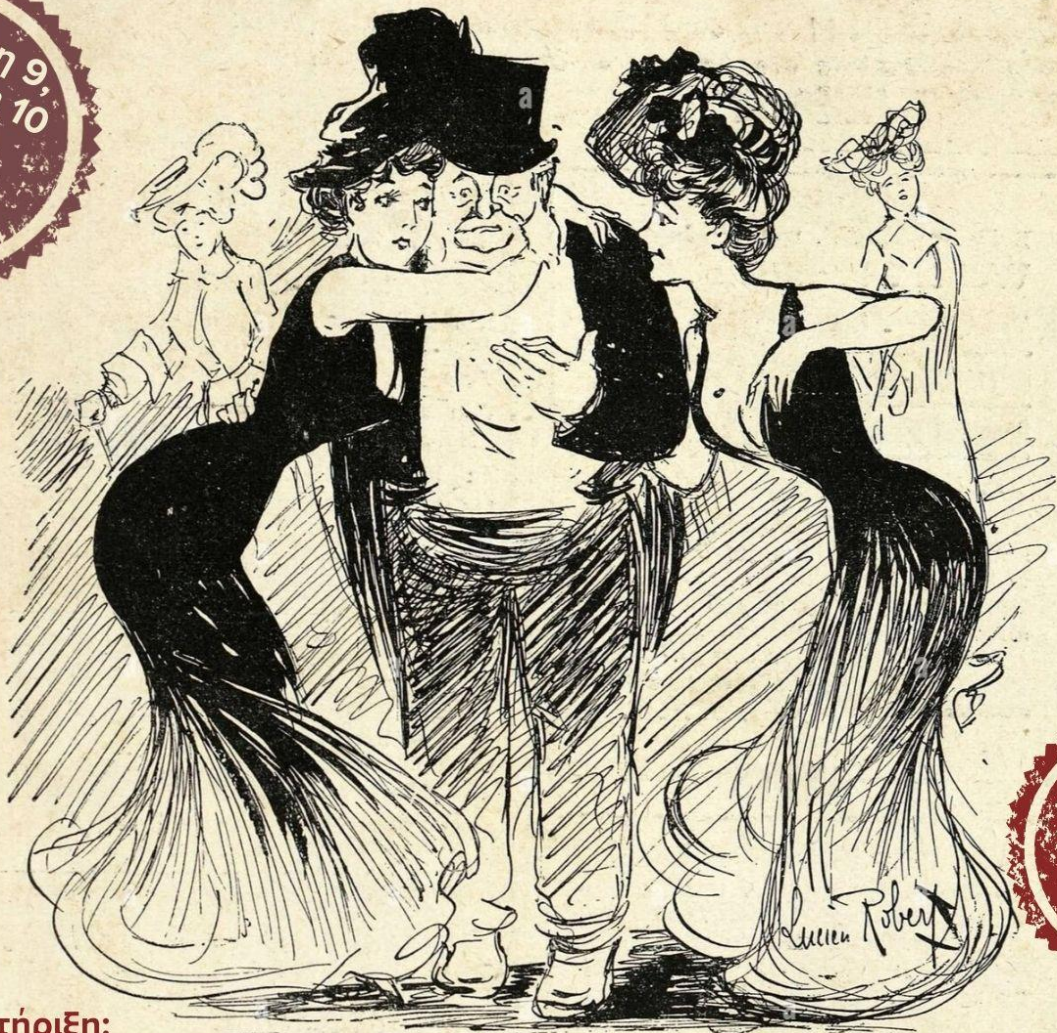
Καλή θέαση!

Η Θεατρική Ομάδα του
Πολιτιστικού Συλλόγου Μυλοποταμιτών Ν. Ηρακλείου
παρουσιάζει το έργο:

Ο Σέντζας

του Παντελή Χορν

Τρίτη 9,
Τετάρτη 10
Πύλη
Βηθελεμ,
21:00

Είσοδος
ΕΛΕΥΘΕΡΗ!

Με την υποστήριξη:

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΡΗΤΗΣ
REGION OF CRETE

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ
ΤΑΜΕΙΟ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
ΚΡΗΤΗΣ

ΔΗΜΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
MUNICIPALITY OF HERAKLION
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Παίζουν:

Βαλαβάνη Βάσω
Βασιλάκης Χρήστος
Βιδάκη- Κομνηνού Ελένη
Ζερβού Ειρήνη
Μαματζάκης Γιώργος
Ξενάκη Ελένη
Ξενάκης Νίκος
Ξυνού Περσεφόνη
Ορφανού Ελευθερία
Πατεμτζή- Μαυρογιάννη Άννα
Τσαφαντάκης Γιάννης

Φιλική συμμετοχή:

Κριθινάκη Μάρω
Ματζουρανάκη Αλεξάνδρα

Εμπυχώτρια ομάδας:
Βάσω Μοσχούρη

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα και το έργο

Ο Παντελής Χορν (1 Ιανουαρίου 1881 – 1 Νοεμβρίου 1941) υπήρξε θεατρικός συγγραφέας σημαντικών έργων του ελληνικού δραματολογίου του 20ού αιώνα και αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού και του Λιμενικού Σώματος. Μαζί με τον Γρηγόριο Ξενόπουλο και τον Σπύρο Μελά θεωρούνται οι αξιολογότεροι θεατρικοί συγγραφείς του πρώτου μισού του 20ού αιώνα.

Έχει γράψει πάνω από 30 θεατρικά έργα – αν και δεν σώζονται παρά μόνο 12 πολύπρακτα και 4 μονόπρακτά του– γνωστότερα των οποίων είναι *Οι Πετροχάρηδες*, *Το φιντανάκι*, *Το Μελτεμάκι*, *Ο Σέντζας*, έργα τα οποία παίζονται μέχρι και σήμερα. Τα έργα του ανέβασαν οι σημαντικότεροι θίασοι και ηθοποιοί, όπως ο Βασίλης Αργυρόπουλος, ο Αιμίλιος Βεάκης, η Μαρίκα Κοτοπούλη και φυσικά η Κυβέλη, με την οποία τους συνέδεε και βαθιά πολύχρονη φιλία. Συνεργάστηκε, επίσης, με τις μεγαλύτερες ελληνικές εφημερίδες της εποχής του ως χρονογράφος, και σποραδικά ως θεατρικός κριτικός.

Ο *Σέντζας* (1925) θεωρείται ένα τα σημαντικότερα, αν και λιγότερο γνωστά, έργα του Παντελή Χορν. Περιλαμβάνει τέσσερις πράξεις, αλλά παίζεται συνήθως η τρίπρακτη εκδοχή του (που μάλιστα περιλαμβάνει δύο εναλλακτικά φινάλε), για λόγους συντομίας, λογοκρισίας, ή ίσως γιατί η τέταρτη πράξη μεταστρέφει το έργο από κωμωδία σε δράμα. Πρόκειται για «μια σκηνική σάτιρα με αξιώσεις φιλολογικές», την οποία ο συγγραφέας έγραψε «διονυσιασμένος», αλλά όχι «βεβακχευμένος», όπως ο ίδιος δήλωσε σε συνέντευξή του στον *Ελεύθερο Λόγο*, ελπίζοντας ότι η κριτική δεν θα καταδικάσει το τολμηρό για την εποχή πόνημά του από σεμνοτυφία.

Ανεβαίνει για πρώτη φορά από τον θίασο Αιμίλιου Βεάκη και Χριστόφορου Νέζερ, στις 22 Μαΐου 1925, στο θέατρο «Κεντρικόν», υπό την καλλιτεχνική διεύθυνση του Μιχάλη Κουνελάκη. Δεν είναι τυχαίο ότι στην αφίσα αυτής της πρώτης παράστασης υπήρχε κείμενο το οποίο προειδοποιούσε τους θεατές ότι «το έργο εκ της φύσεώς του ελευθεριάζει». Πράγματι, τα γιουχαΐσματα των εξοργισμένων θεατών είχε κατορθώσει τότε να ανακόψει μόνον η επιβλητική παρουσία του Αιμίλιου Βεάκη στον ομώνυμο ρόλο, ενώ οι κριτικοί –με εξαίρεση τον Άλκη Θρύλο (Ελένη Ουράνη), τον Κωστή Μπαστιά, και τον Γρηγόριο Ξενόπουλο, που θεώρησαν το έργο ένα από τα καλύτερα του συγγραφέα– το κατακεραύνωσαν.

Έτσι, ο «ανήθικος» Σέντζας κατέβηκε μετά από δέκα παραστάσεις και

παρέμεινε στην αφάνεια, αφού ακόμα και το χειρόγραφο του κειμένου είχε χαθεί. Επανήλθε στο φως χάρη στο Ίδρυμα Γουλανδρή- Χορν και τη θεατρολόγο Έφη Βαφειάδη, που κατόρθωσε να εντοπίσει και να συγκεντρώσει τα θεατρικά άπαντα του Χορν σε ένα πεντάτομο έργο (1993-1996). Στη σκηνή ανεβαίνει ξανά έπειτα από 77 ολόκληρα χρόνια, από τη «Νέα Σκηνή» του Εθνικού θεάτρου, το 2002, σε σκηνοθεσία Κώστα Τσιάνου, με πρωταγωνιστές τον Τάκη Χρυσικάκο, τον Σωτήρη Τζεβελέκο και τον Τάσο Πεζιρκιανίδη.

Ο Σέντζας παίρνει το όνομά του από το ιταλικό «senza», που σημαίνει «χωρίς», ή και το αγγλικό «cent». Του ταιριάζουν και τα δύο, καθώς παρουσιάζεται ως ένας κοσμοπολίτης, πάμπλουτος γυναικάς, τραπεζίτης εκ Κωνσταντινούπολης, που φτάνει στο νησί από όπου κατάγεται (το οποίο δεν κατονομάζεται), για να αναστατώσει την τοπική κοινωνία. Η παρουσία του αποδεικνύεται καταλυτική για όσους φορούν τη μάσκα της αλήθειας και της τιμιότητας: οι γυναίκες αποδεικνύονται ζηλιάρες και λάγνες (ή μήπως απλώς σεξουαλικά καταπιεσμένες;...), οι άνδρες άπληστοι, ανόητοι, αμαθείς και διεφθαρμένοι. Ταυτόχρονα, όμως, τριγυρίζει στο νησί κι ένας πλανόδιοςπραματευτής, που από κάθε άποψη συνιστά το alter ego του ήρωα, το απόλυτο αντίθετό του. Είναι αυτός που ξέρει την αλήθεια για τον πρωταγωνιστή, μια αλήθεια που τον καθιστά ένα πρόσωπο γελοίο και ταυτόχρονα τραγικό ...

Μέσα από σπαρταριστές και κωμικές καταστάσεις, ο Χορν προσεγγίζει ποικίλα και διαφορετικά ζητήματα και πρωτίστως τη σύγκρουση ανάμεσα στο «φαίνεσθαι» και το «είναι». Κατ' αρχάς αναδεικνύει τον διαφορετικό τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζεται η ερωτική επιθυμία των ανδρών, που δικαιούνται και επιβάλλεται να επιδιώκουν πολλαπλές εμπειρίες, και των γυναικών, που, εγκλωβισμένες στα κοινωνικά προσχήματα της εποχής, είτε καταδικάζονται σε στέρηση, είτε στιγματίζονται, εάν διανοηθούν να διεκδικήσουν το δικαίωμα στον έρωτα. Ταυτόχρονα, ο συγγραφέας τολμά με ψυχαναλυτική δεινότητα να θίξει ένα θέμα που αποτελεί «ταμπού» ακόμα και σήμερα, την ανδρική σεξουαλική ανικανότητα, ενώ, παράλληλα, στηλιτεύει και την κοινωνικοπολιτική διαφθορά. Στηλιτεύει την υποκρισία, την υποταγή στο χρήμα, αλλά και τη βλακεία και την αμάθεια αυτών που κατέχουν την εξουσία. Κάθε πρόσωπο αποσκοπεί στο να κερδίσει κάτι ενώ ο κεντρικός ήρωας αποδεικνύεται, τελικά το θύμα, που, για να καλύψει μια φυσική του αδυναμία και να ανταποκριθεί στα στερεότυπα φύλου της εποχής, πληρώνει οποιοδήποτε τίμημα, ώστε να χτίσει γύρω του έναν μύθο...